

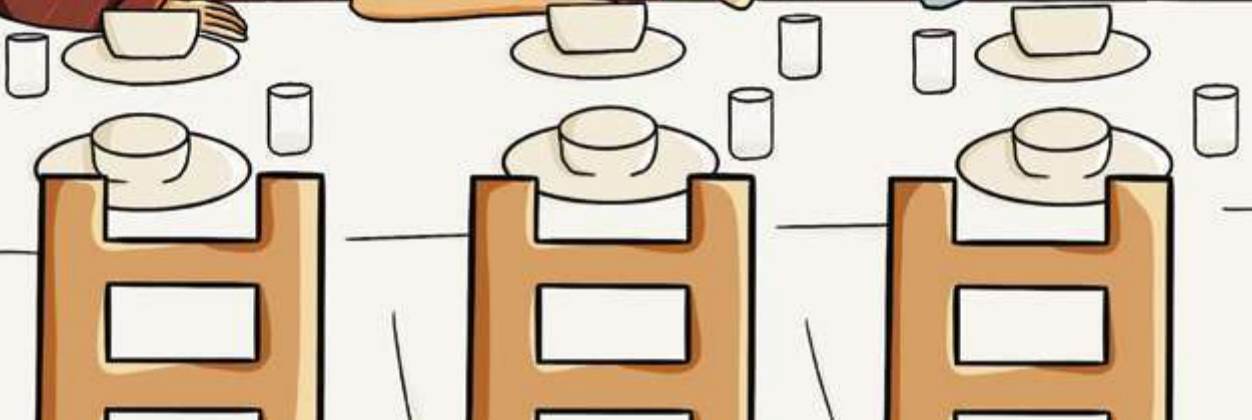
KARPUZ

BOL ÇEKİRDEKLI YENI MAHSUL
ORTAOKUL DERGISI

RAMAZAN GELDİ,
SİUU!

SU?

İLK GÜNKÜ GAZLA

SADE SÖDA

Yeni Sayı

Nasıl bir gelecek

okumak için
okutun :)

Karpuz Dergisi

Yıl: 1 Sayı: 2
Mart - Nisan 2022

ÖNDER

İmam Hatipliler Derneği Adına
İmtiyaz Sahibi
Abdullah Ceylan

Genel Yayın Yönetmeni

Erkam Aslanoğlu

Yazı İşleri Müdürü

Zehra Çelik

Editör

Emel Nermin Temel

Grafik Tasarım

Aybüke Büşra Mumcu

Kapak Çizeri

Burak Genç

Yayın Kurulu

Hatice Kübra Baylan
Kevser Yılmaz
Ümit Yaşar Özkan

Sosyal Medya Ekibi

Şule Duman
Melek Arslan
Esra Sevinç
Zehra Alkoç

Sosyal Medyada Biz

instagram.com/karpuzdergi
twitter.com/karpuzdergi
YouTube/Karpuz Masal Radyosu

Yaz, Çiz, Bize Yolla

karpuzdergisi@gmail.com

Baskı

"İki ayda bir yayımlanır."

Karpuz Dergisi'ndeki tüm eserler telif hakları
yasaasına tabidir.

MERHABA Sevgili Arkadaşım,

Halin keyfin nasıl? Beni soracak olursan, bugünlerde keyfim pek yerinde. Neden mi? Ramazan'a kavuşmak, bu yıl çok daha anlamlı çünkü. İki yıldır karantina sebebiyle Ramazan'ın tadını çıkaramıyorduk. Şimdi; teravihe gidiyoruz, iftarlarımızda misafirler ağırlıyoruz... Sen de evini Ramazan'ı karşılamak için hazırladın mı? Yeğenlerim odanın bir köşesine Ramazan'a dair güzel sözler, maniler, Hadis-i Şerifler asmış. Etrafını da ışıklarla süslemiş. Bayıldım bu fikre! Ramazan köşesi olmalı her bir evin.

Karpuz dergimizin ikinci sayısı şimdi ellerinde. İçi kıpır kıpır biliyorum. Biz büyük bir heyecanla hazırladık. Hikayeler, masallar, şiirler ve onlara eşlik eden renge renge çizimler bu sayıda Ramazan'ı anlatıyor.

Peki ya senin için Ramazan neleri ifade ediyor ve sen Ramazan'ı nasıl geçiriyorsun? Dilerim Ramazan'ını ve baharını güzel değerlendirsin. Çiçeğe durmuş ağaçları ve başka nice güzellikleri dikkatlice izle. Şimdi bir karahindiba bitkisi görüyorum yol kenarında. Şehrin gri kaldırımları arasında ışılıyor. Bahar, görmek isteyenlere ilham dolu...

Heybemize biriktirdiğimiz ilhamlarla Karpuz'un yeni sayılarını hazırlıyoruz. Seninle tekrar buluşmak için sabırsızlanıyoruz. Kendine iyi bak!

Erkam

İÇİNDEKİLER

- 05** Bizim Köşe
- 08** Kelek Apti'nin Yeri
- 10** Karpuz Çekirdeği
Hayvanlar Oruç Tutar mı?
- 15** Çekirdek'le Muhabbetler
Çekirdek'in Adası
- 16** Bir Karpuz Cennet
- 20** Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak
Mindenki (Sing)
- 26** En Sevgiliden Emanetler
- 30** Kastamonu'nun Tadına Bakmak
- 34** Karpuz İkrâm Eden Vakıf
- 36** İthal Karpuz
Amerika'dan Dikkatli Kaşif
Noah Cordle
- 38** Çocukluğum
- 39** Kesmece Bunlar
- 42** Benim Ramazanlarım
- 44** Oruç
- 46** Salgın Günlerinde Ramazan
- 47** Eski Ramazanlar ve Bayramlar
- 48** Sizden Gelenler

20 KARPUZ KABUĞUNDAN GEMİLER
YAPMAK:

MİNDENKİ

A MİNDENKİ FİLMİNİN YARATICI VE YAZARLARI MİNDENKİ İZMİR'DE YERLEŞTİRİLMİŞTİR.
İZMİR KİMYA VE İNCELEME LABORATUVARINDA, HAZİRAN AYINDA "MİNDENKİ"
A SAĞLIK TEBİ DENEYİNE KATILAN OKUL KİMYA ÖĞRETMENLERİ VE ÖĞRENCİLERİNİN
YARATTIĞI İZMİR'DE YERLEŞTİRİLMİŞTİR. İZMİR'DE YERLEŞTİRİLMİŞTİR.
İZMİR'DE YERLEŞTİRİLMİŞTİR. İZMİR'DE YERLEŞTİRİLMİŞTİR.

ALAKIN

www.mindenki.com.tr

**İTHAL KARPUZ
AMERİKA'DAN DİKKATLİ-
KAŞİF NOAH CORDLE**

36

**24
POSTER
EKİ**

**KELEK
APTİ'NİN
YERİ**

08

26 EN SEVGİLİDEN EMANETLER

15 ÇEKİRDEK'LE MUHABBETLER
ÇEKİRDEK'İN ADASI

HOŞ GELDİN YA ŞEHİRİ RAMAZAN

Amca sen Tatar mısın?
Kayısı satar mısın?
Bir mâni desem sana,
Bir şeker atar mısın?

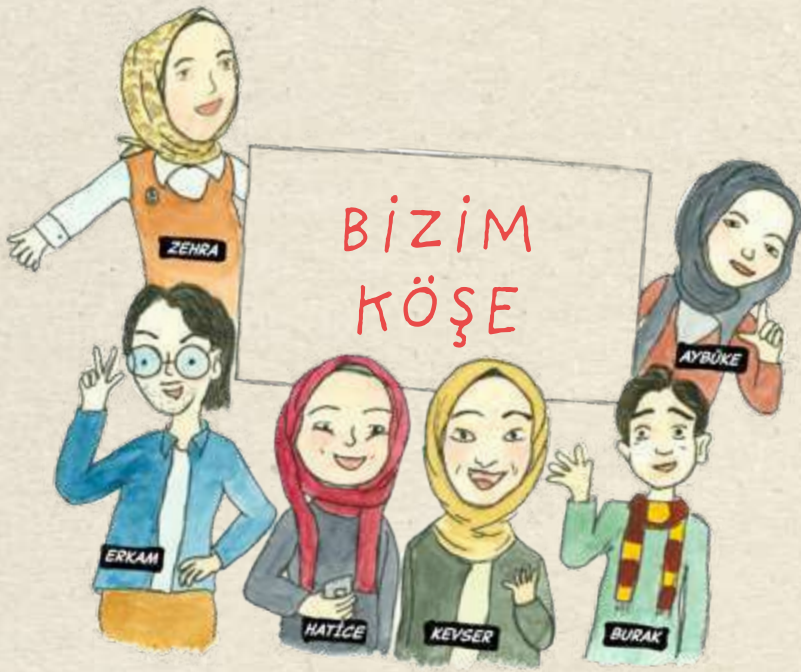
Ezanlar hep okundu,
İftarlığım lokumdu,
Aç karnına çok yedim,
Bana biraz dokundu.

Yemekleri yiyelim,
Duasını edelim,
Haydi, hiç gecikmeden,
Teravihe gidelim!

Denizden çek oltanı!
Duvara as baltanı!
Hoş geldi sefa geldi,
On bir ayın sultanı.

Davetleri severiz,
Çok teşekkür ederiz,
Yemekler yordu bizi,
Dış kirası isteriz.

Merrrhaabalaar efenim;

Bizim Köşe'ye hoş geldiniz. Lütfen gülme garantili bu köşe için derin bir nefes alıp verin, olacak olanlardan KARPUZ Aş. Ltd. sorumlu değildir. Ha yine de bir sıkıntı olursa iletişim adresimizi zaten biliyorsunuz.

Karpuz Yayın Kurulu tasarım toplantısındaşananları siz de duyun istedik. Açıkçası biz çok eğlendik. Ama şunu eklemeyim de geçmeyelim her şeyin tadı o an yaşanırken güzel. Ama gülmek bulaşıcı olduğundan size de o anın büyüsünü taşımak istedik. Umuyorum ki bu konuda başarıya da ulaşalım.

Tasarım toplantısında sandalyesiyle geriye gidip "Ne iyi dergiyiz be!" diyen mi? Kıskançlık krizleri geçiren mi? Miyop sayısında meydana gelen artışlar mı? Her açılan sayfanın güzelliğinden ayılıp bayılanlar mı? Neler neler. En iyisi gelin hep beraber bakalım bu konuda çizgiler bize neler diyor?

Dergide sayfalar birer birer akarken her gördüğümüz sayfadan çok etkileniyorduk. Gerçekten ortaya çıkan şey bizi çok heyecanlandırmıştı, galiba en çok da Burak'ı.

Bir anda sandalyesini geriye atarak:

"Çok iyi dergi yaaa!" dedi.

Tasarımcıların piri Aybüke Hanım toplantıdaki en cool kişiydi efenim. Gururla bilgisayarını masaya bıraktı. Tüm sayfaları birer birer gösterirken âdeta bizi büyüledi. Ama tabii ki zaman ilerledikçe işin rengi de değişmeye başladı. Revizeler geldikçe Aybüke'yi de bir ter basmadı değil. Bir ara tuşlara gergin basmaktan kendini alamadı. Yine de coolduğundan ödün vermeyen Aybüke'nin içinde bir fırtına kopmadığını kimse iddia edemez.

Toplantı boyunca açılan her sayfada içi giden Kevser abla kıskançlık krizleri geçirdi. "Bu sayfa kimin arkadaş, niye benim değil!" diye sitemler ederek de kıskançlığını hiç de içinde tutmayıp sesli bir şekilde ifade etti.

Toplantı başkanımız Erkam bir kumanda ayarlayamadığı için gruptaki miyop sayısında bir artış meydana geldi. Çünkü altı kişi bir anda Aybüke'nin bilgisayarına bakmaya çalıştığı için uzakta olanlar yazıları ayırt edemedi. Neyse ki Erkam hepimiz için mikrofonu eline alıp göremediğimiz yerleri okudu.

KELEK APTİ'NİN YERİ

Eleştirel ve mizahi, çocukça köşe

yazar: Kevser Yılmaz

çizer: Hesna Altaş

Birileri geçen sayıda yazdıklarımı, gizlice anem ve babama göstermiş gibi hissediyorum. Hiç öyle "Aaa, olur mu ya!" falan demeyin. O kişinin aranızda olduğunu biliyorum.

Annem geçtiğimiz hafta boyunca sanki rehber öğretmenim ya da bir pedagog tarafından izleniyormuş gibi davrandı.

Keleklüklerini ustalıkla gizlerken ağızdan çıkan her sözcüğe dikkat kesilerek beni dinledi.

Ne eleştirdi ne de birileriyle kıyasladı. Şaşılacak şey! Neredeyse unutacağım, Kelek Apti kimdi.

Sözcüklerini özenle seçtiği yetmezmiş gibi bir de sesi öyle narındı ki! Gülme isteğimi güçlülükle bastırabildim. Şu sesle, bağırabildiğini hayal bile edemezsiniz.

Babam dersenez, o zaten kendini hepten tabiata ve mutfağa bıraktı. "Sinirleri çekilmiş gibi..." diyor annem. Bir tetrodotoksin benzeyen babam, kendi hâlinde, sakın bir Japon balığına dönüşüverdi sanki.

"Babam gerçekten mutfağı savaş alanına çevirmek konusunda bir uzman."

Babam sık sık deneysel mutfak çalışmalarını yapıyor. Bu da akşamları dışarıdan yemek istememize sebep oluyor. Yine koşu koşu onlara yetiştireceğinizi umarak bir de buradan seslenmek istiyorum. "Baba, lütfen yemek yapma!"

Babam mutfaktan çıktığında annem giriyor ardından homurtularla. Açık musluğun ve babamın arkasında bıraktığı kap kacak yığınının sesinden ne dediğini anlayamıyorum. Ama güzel şeyler söylediğini pek sanmıyorum.

Babam gerçekten mutfağı savaş alanına çevirmek konusunda bir uzman.

Neyse... Ne diyordum? Ben tüm olanlar köşemde yazdığım birkaç cümle yüzünden zannederken... Bir baktım ki mesele bambaşka!

Üç aylara çoktan girmişiz de Ramazan'ın gelişine ramak kalmış. Babamın mutfak merakının asıl sebebi ortaya çıktı! Neyse, bu Ramazan'da da tekne orucu meselesi gündemde, tahmin edeceğimiz gibi.

İşlerine geldiğinde "Kocaman adam oldun, sorumlulukların..." diye konuşmaya başlayan annem ve babam, iş oruç tutmaya geldiğinde hâlâ küçük bir çocuk muamelesi yapıyorlar.

Bu sene tekne orucu tartışmasından daha büyük bir şeye hazırlanmaları gerek.

Tam gün oruç tutmaya başlamaya kararlıyım. Yani... En azından deneyeceğim.

Bu arada annemi ve babamı sakın ve nazik olmaya çalışırken izlemek çok eğlenceli. Farkında değiller ama bolca kelek var tavırlarında.

Eh, insan bir haftada elbette bütünüyle başka bir insan olamazdı!

Olsun, onları keleklikleriyle birlikte seviyorum ben.

“İşlerine geldiğinde “Kocaman adam oldun, sorumlulukların...” diye konuşmaya başlayan annem ve babam, iş oruç tutmaya geldiğinde hâlâ küçük bir çocuk muamelesi yapıyorlar.

Bu sene tekne orucu tartışmasından daha büyük bir şeye hazırlanmaları gerek.

Tam gün oruç tutmaya başlamaya kararlıyım. Yani... En azından deneyeceğim.

”

KARPUZ Ç

HAYVANLAR ORUÇ TUTAR MI?

Gümbede, gümbede, gümbede güm güm!

Karpuz Çekirdeği geldi, hoş geldi! Tam da mübarek Ramazan'da geldi! Peki, iftara kadar beklerken yapılacak en güzel şey nedir? Tabii ki okumak! Tam isabet!

Sabaha karşı oruç tutmaya başlayıp akşama kadar yemeksiz, susuz günler geçiriyoruz. İftar saati geldiğinde hepimiz acıkmış, susamış oluyoruz. Sofraya oturmak için sabırsızlanıyoruz: "Ezan okunsa da şu masadaki leziz yemeklere bir dalsak..." diye geçiriyoruz içimizden. Gel gör ki her canlının önünde saatini bekleyen bir sofraya olmuyor. Hatta bazıları aylarca yemek yemiyor, su içmiyor; bazıları yıllarca!

Canım köğem!
Karpuz çekirdeği kadarlık
köğeme, atom çekirdeğinden
büyük mevzuları sığdırmaya
geldim!

yazar: Feyza Şahin

Su içmemek deyince akla ilk gelen canlı hangisidir? Tabii ki deve. Çılgın çöl ikliminde, güneş tepede cayır cayır parlarken iki hafta yemeden içmeden yaşayabilen sevgili deve! Fakat deveciğimiz açlık ve susuzluk yarışında yalnız değil. Mesela bildiğimiz kedi de açlığa ve susuzluğa oldukça dayanıklı.

Hiç aklına gelir miydi? Kediler de develer gibi iki hafta kadar aç susuz durabiliyor. Tabii hayvancığın sağlığı sıhhati yerindeyse, aç kalmadan önce güzelce karnını doyurduysa. Neticede ufacık hayvan, canı ne kadar ki? Ne demiş Nasreddin Hoca, "Kedi buradaysa ciğer nerede, ciğer buradaysa kedi nerede?" Yani diyorum ki küçücük hayvancıktan da aylarca aç susuz kalmasını beklememek lazım.

İftar saati geldiğinde hepimiz acıkmış, susamış oluyoruz. Sofraya oturmak için sabırsızlanıyoruz: “Ezan okunsa da şu masadaki leziz yemeklere bir dalsak...” diye geçiriyoruz içimizden. Gel gör ki her canlının önünde saatini bekleyen bir sofraya olmuyor. Hatta bazıları aylarca yemek yemiyor, su içmiyor; bazıları yıllarca!

O hâlde kanguru faresini nasıl açıklayacağız? Arka ayakları benziyor diye adına kanguru faresi demişler ama fındık faresi gibi minnacık bir şey. Şimdi söylüyorum, hazır ol: Hayatı boyunca su içmeden yaşayabiliyor! Terlemeyecek ve başka yollarla da su kaybetmeyecek şekilde yaratılmış olan bu hayvancık da tabii ki çöllerde yaşıyor.

Çöl deyince aklımıza gelen kızgın kumları ve yakıcı güneşi bir kenara bırakalım. Bu kez başka türlü bir çöl düşünelim. Soğuk bir çöl, her yer buz, hava her zaman eksi derecelerde. Yağış kardan ibaret, o da buzdan bir zemin üzerine yağıyor. Evet evet, kutuplardan bahsediyorum. Güney Kutbu'nda yaşayan tatlı minnoş penguenler de aylarca aç susuz kalabilen canlılar arasında. Baba penguenler, üşümesinler diye yumurtaların üstünde kuluçkaya yatıp aylarca bekliyor. Anne penguenler de yiyecek bulmak için uzaklara gidiyor. Anne geri gelinceye kadar baba yerinden kalkmıyor. Dolayısıyla yemek yiyemiyor. Oralarda internetten yemek sipariş etmek de yok ki bir şeyler söyleyiversin!

Açlığa ya da susuzluğa dayanıklı olmak için bir hayvanın ille de sıcak ya da soğuk çöllerde yaşamasına gerek yok. Mesela Galapagos kaplumbağası koskocaman bir hayvan. Hem de o ağır kabuğu ve büyük cüssesine rağmen iki-üç yıl yemeden içmeden yaşayabiliyor! İnanılır gibi değil...

Kocaman olup aylarca aç kalabilen başka hayvanlar da var: Mesela köpek balıkları. Şaşırdın değil mi? Ben ilk öğrendiğimde çok şaşırdım doğrusu. Köpek balıklarını hep avcı, sürekli yiyen canlılar olarak düşünürüz. Senede on bir ton yiyebildiklerini düşününce, haksız da sayılmayız aslında. Fakat bir köpek balığı karnını güzelce doyurursa üç ay hiçbir şey yemeden durabiliyor.

Köpek balıklarını hep avcı, sürekli yiyen canlılar olarak düşünürüz. Fakat bir köpek balığı karnını güzelce doyurursa üç ay hiçbir şey yemeden durabiliyor.

Ayılar da öyle. Kış uykusuna yatmadan önce midesini iyice dolduran aylar uydukları süre boyunca hiçbir şey yemiyor ve içmiyor. Çünkü uyuyorlar. Arada kalkıp bir şeyler atıştırmak gibi bir alışkanlıkları da yok üstelik.

Denizlerin en büyük canlısı balina, ağzını bir açışında tonlarca su yutuyor ama altı ay hiçbir şey yemeden durabiliyor. Ne kadar hayret verici değil mi?

Kambur balina daha tok gözlü... Bir öğün yemekle altı ay idare edebiliyor. Köpek balığı ve ayının açlığa dayanma süresinin iki katı yani. Denizlerin en büyük canlısı balina, ağzını bir açışında tonlarca su yutuyor ama altı ay hiçbir şey yemeden durabiliyor. Ne kadar hayret verici değil mi?

Karaların en büyük ve en vahşi hayvanlarından timsahların ne kadar aç kalabildiğini öğrenmeye hazır mısın peki? Sıkı dur, söylüyorum: ÜÇ YIL! Evet evet, yanlış okumadın. Belgesellerde kocaman öküzleri bir lokmada yuttuğunu gördüğümüz timsah, bir kez doydumu üç yıl bir şey yemeden yaşayabiliyor. İki hafta açlığa anca dayanan kedicige bunu söylesek ne derdi acaba?

Karaların en büyük ve en vahşi hayvanlarından timsahların ne kadar aç kalabildiğini öğrenmeye hazır mısın peki? Sıkı dur, söylüyorum: ÜÇ YIL!

Aç ve susuz yaşayabilen bütün bu yaratılış harikalarını görünce iftarı beklemek kolaylaşıyor sanki. Sence de öyle değil mi?

Akrepler ve bazı kurbağa türleri bir yıla kadar aç kalabiliyor. Yılanlar ve bazı örümcekler de açlığa ve susuzluğa oldukça dayanıklı. Bir yıl aç kalmak için uzun bir süre. Yine de yiyecek bulamamaları da hayatta kalabilecek şekilde yaratılmışlar.

Küçücük olmakla birlikte tam ON YIL yemek yemeden yaşayabilen bir hayvan da var. Olm adı verilen bu hayvan suda yaşayan bir tür semender. Açık renkli, pembe kulaklı sevimli bir hayvancık... On yıl yemek yemeden yaşayabildiğini öğrenince insanın olm karşısında saygı duruşuna geçmesi geliyor.

Aç ve susuz hayatta kalma yarışının açık ara lideri benim en sevdiğim hayvan olan muhteşem su ayısı! Mikroskopik bir hayvancık olan su ayısını (tardigrad) önceki sayıda tanıtmıştım. Ama öyle bir canlı ki her yerde kendinden bahsettiriyor mübarek! Eğer oruç tutuyor olsaydı en uzun günlerde bile bana mısın demezdi. Evet, su ayları dayanıklılık meselesini yine abartıyor ve OTUZ YIL yemek yemeden içmeden yaşayabiliyor. Üç gün değil, beş gün değil, iki hafta

değil, otuz gün değil, üç ay değil, altı ay değil, bir yıl değil, üç yıl değil, on yıl değil... Otuz yıl. Bugün bir bebek doğsa ve bir su ayısı yiyecek bir şey bulamasa, o bebek otuz yaşına geldiğinde o su ayısı hâlâ yemek yememiş olabilir. Düşünsene...

Aç ve susuz yaşayabilen bütün bu yaratılış harikalarını görünce iftarı beklemek kolaylaşıyor sanki. Sence de öyle değil mi?

ÇEKİRDEK'LE MUHABBETLER

Çekirdek'in Adası

Öğretmen: Çekirdek, kızım bugün coğrafya dersinde bize hangi ülkeyi anlatacaksın?

Çekirdek: Bugün size Noniya'yı anlatacağım.

Ö: Nani ne? Öyle bir ülke yok ki!

Ç: Ama bakın öğretmenim haritada var. Noniya, Büyük Okyanus'un ortasında küçük, şirin bir ada.

Ö: Aa! Gerçekten de varmış, nasıl olur, ben bu ülkeyi hiç duymadım. Okyanusun ortasında böyle bir ada mı varmış?

Ç: Harika bir ada öğretmenim, ben uydurdum.

Ö: Sen mi uydurdun! Bir dakika, yoksa onu haritaya sen mi çizdin?

Ç: Evet, güzel olmuş mu öğretmenim!

Ö: Çekirdek, öyle aklımıza esince haritaya hayali adalar çizemeyiz.

Ç: Neden öğretmenim? Yasak mı? Kim yasaklamış? Niye yasaklamış?

Ö: Dur kızım, soru sorarken nefes al, yasak demedim.

Ç: O zaman size Noniya'yı anlatabilirim.

Ö: Çekirdek, dünyada böyle bir ada yok!

Ç: Artık var. Noniya'da dört mevsim de şahane-dir, yazlar piknikli ve bol oyunlu, kışlar baharat-

lı ve masallı geçer. Baharlar hep şarkılı, güzler çok neşeli kahverengi ve sarıdır.

Ö: Demek öyle, peki bu Noni neydi ya!

Ç: Noniya öğretmenim, bakın heceleyerek çok kolay: No- ni- ya.

Ö: Ada halkının geçim kaynağı neymiş? Ekonomileri neye dayanıyormuş? Söyle bakalım.

Ç: Noniya adası dünyada mor salyangozların yaşadığı tek kara parçasıdır. Noniya'nın salyangoz çobanları, bu salyangozların boş kabuklarını toplayıp satarlar ayrıca...

Ö: İnanamıyorum! Bunu şimdi uydurdun. Peki, Noyina'nın bayrağı neye benzer?

Ç: Noniya'nın bayrağında dans eden yeşil şapkalı mor bir salyangoz vardır.

Ö: Pes! İyi valla, oldu olacak bir de marş uydur Nayona'ya.

Ç: Öğretmenim, harika bir fikir! Şimdi size Noniya'nın millî marşını söyleyeceğim.

Ö: Hayır hayır, ah ben ne yaptım!

Ç: Her mevsim bahardır orada/ Noniyaa Noniyaa/ Mor salyangozlar gezer yollarında/ Noniyaa Noniyaa!

yazar: Üsâme Sevban Sevim

çizer: Büşra Keskendir

BİR KARPUZA CENNET

“İnsan var ya, Rabbi ona imtihan için ikramda bulunduğunda ve onu nimetlere boğduğunda, ‘Rabbim bana ikram etti.’ der (mutlu olur). Onu imtihan edip rızkını daralttığına ise ‘Rabbim beni önemsemedi.’ der (mutsuz olur)”. (Fecr/15-16)

Göklerin ve yerin yaratıcısı ve tek sahibi olan, sonuz rahmet, merhamet ve karşılığı dilerse sadece bir “güzel iş” için takdir edip kuluna veren Allah’ın adıyla...

Genç olsun, yetişkin olsun insan insandır. Çoğu insan hayatı özellikle kendi penceresinden görür. Bu, onları yaygın bir hata olan “mükemmeliyetçilik” hastalığına götürür. “Bu nasıl oluyor?” dediğinizi duyar gibiyim. Cevap şudur: İnsanlar eksikliği ve hatayı kendilerine yakıştıramazlar genellikle, bunun çevre ve toplumdan aldıkları etkilerle de alakası vardır. Ancak önemli olan şudur ki bu tahammülsüzlük diğer insanlarla iletişimde de kendini gösterir. Ve işini süslemek, eksikliğini gizlemek ama riya ile içini boşaltmak kaçınılmaz olur. Hâlbuki hepsi bilmektedir ki “hatasız kul olmaz” ve insan için “zorunlu” hata etme ve eksiklik hâli bir lütuftur.

Bu genel mükemmeliyet dürtüsü şeytan tarafından insanda çoğu kez kendini be-

Kitapta yirmi altıncı fasılda
Necip Fazıl şöyle başlıyor
sözüne: “Karpuz... Hayatımın
en büyük hediyesi...”

“İnsan var ya, Rabbi ona imtihan için ikramda bulunduğunda ve onu nimetlere boğduğunda, “Rabbim bana ikram etti.” der (mutlu olur). Onu imtihan edip rızkını daralttığında ise “Rabbim beni önemsemedi.” der (mutsuz olur)”.

(Fecr/15-16)

ğenmişliğe dönüştürülür. Bu zayıf tarafı ve eksikleri gizlemek için bir kaçıştır. Allah'ın yarattığı irade sahipleri böyle olunca Allah'ın sonsuz lütfu aslında çok daha aşikârdır. Şüphesiz hikmet gözüyle bakanlar için bu güzellikler artacaktır. Yazımızda, insanın bu cimriliği önünde bir “karpuzun” ateşe nasıl perde olabileceğini anlatmaya çalışacağız...

Bir kişiye “Sonsuz bir yaşam ve cennet karşılığında bana ne verebilirsin?” diyecek olsanız ve varsayalım ki bunu gerçekleştirebileceksiniz, bir şey vermeyecektir. Neden mi? Çünkü; doğal olarak bunun paha biçilemez bir şey olduğunu, şayet soruyu soran yerinde olsa vereceği hiçbir şeyin buna eşdeğer olamayacağını sanacaktır. Hâlbuki “Rezzak” olan -bol bol çokça rızık veren- Allah (cc) Resul'ünün (sav) mübarek ağzından bize çölde susayan bir adamın kuyuya inip su içtikten sonra susamış bir köpek için bir daha inip ayakkabısını su ile doldurup ağızla tutarak o köpeğin susuzluğunu giderdiği için Allah'ın o kişiden razı olduğunu ve affedip mağfiret buyurduğunu haber vermiştir. Hâlbuki soracak olsak sonsuz cennete hiçbir insan bunu layık görmez, işte Allah'ın lütfu budur.

Bunun bir benzeri Üstat Necip Fazıl'ın *Cinnet Mustatili* adlı kitabında hapis hatıralarının birinde geçmektedir. Kitapta yirmi altıncı fasılda Necip Fazıl şöyle başlıyor sözüne: “Karpuz... Hayatımın en büyük hediyesi...” İşte tüm mesele bu, bir insana, bir hayvana, Allah'ın rızık verip can verdiği şeye Allah'ın rızası için değer ve ihtiramla yardım etmek, ikram etmek.

Peki bir karpuz neden bunu dedirtmiş olabilir?

Hapisteyken bir tanıdığı Necip Fazıl'a Ramazan ayında iftariyelik yolluyormuş. Bu bildiği için o vakitlerde avluda olmasına izin veriliyormuş. Üstadın dediğine göre yine böyle bir iftar vakti kapının tellerine amele görünömlü bir ihtiyar yanaşmış. Elinde bir karpuz... Üstada,

- Oğlum, içeride Necip Fazıl diye biri varmış. Şu karpuzu ona hediye getirdim; Allah rızası için götürüp verir misin, demiş.

İşte Allah'ın imanla canını alması
hâlinde cennet bileti olan ve
yolculuklarının da konforla
geçeceğini haber verdiği bir kişinin
hâli budur. Ve bunu belki de "bir
karpuzla cennet" denklemiyle
sağlamıştır.

Üstat da,
- Ver baba, hemen götürüyüm, demiş.

Ramazan günü aç açına hapiste iftarı
bekleyen biriyle adı sanı bilinmeyen bir kah-
ramanın hikâyesi budur. İhtiyar, karpuzu
teslim ettiği kişinin kim olduğunu bilmiyor.
Ne alan ne de veren birbirini tanıyor. Kaldı ki
hapiste kimler var? Bu karpuz istediği ada-
ma ulaşmayabilir. İşte arkadaşlar, biz bu işe
ihsan dolu bir "güzel iş" deriz. Kişiyi de yazı
boyu değindiğimiz şekilde bu "güzel işlerin"
nitelik ve nicelikleri ateşten korur.

Efendimizin lisanı üzere: "Allah'ın arşı-
nın gölgesi dışında başka hiçbir gölgenin
olmadığı kıyamet gününde Onun arşının
gölgesiyle gölgeleneceklerden yedi gurup
vardır. 'Sağ elinin verdiği sadakayı, sol eli
duymayacak kadar gizli sadaka veren kişi.'
bunlardan birisidir."

İşte Allah'ın imanla canını alması hâlin-
de cennet bileti olan ve yolculuklarının da
konforla geçeceğini haber verdiği bir kişi-
nin hâli budur. Ve bunu belki de "bir karpuzla
cennet" denklemiyle sağlamıştır.

Arkadaşlar, Ramazan'da daha da çok an-
ladığımız gibi "Doymayan göz, rahat bulma-
yan nefistir."

Son olarak yukarıdaki ayet-i kerime hak-
kında konuşmak istiyorum. Bu cimriliği ve

küçüklüğü, minikliği, ezikliği içinde insan Allah verdiğiğinde "Rabbim bana ikram etti." der, şımarır. Belki vermemek belki daha fazlasını vermek için aldığında ise "Rabbim beni önemsemedi." diyerek hemen tevekkül ve umut zaafına düşer. Bu verilen ve azaltılan veya elden alınan şey; sınav notu, sevdiğimiz birinin kaybı veya daha maddi şeyler olabilir. Her dönem bu yazının okunduğu zamanki kadar kolay olmayacaktır; bu tamahkarlık bu tevekkül zaafına karşı koymak! Ancak demem o ki bizim bu hakikatleri araştırıp, öğrenip bir ilaç, aşı gibi kendimize hatırlatmamız ve bunları hatırlatacak insanlarla olmamız gerekir. Bu zaten Allah'ın emridir.

Son olarak, âlemlerin ve sizin Rabbiniz olan Allah (cc) şöyle buyurmuştur:

"Ne zaman insanoğluna bir lütufta bulunsak arkasını dönüp uzaklaşır, başına bir kötülük geldiğinde de uzun uzadıya yalvarıp yakarır." (Fussilet, 53)

Bir başka surede ise şöyle buyurmuştur:

"Eğer insana tarafımızdan bir nimet tattırır da sonra ondan çekip alırsak tamamen ümitsizliğe düşer, nankörleşir. Eğer başına gelen bir sıkıntıdan sonra ona bir nimet tattırırsak, "Kötü durumlar benden uzaklaşıp gitti." der. Artık onun bütün yaptığı sevinmek ve övünmektir. Ancak sabredip dünya ve ahiret için yararlı işler yapanlar böyle değildir. İşte onlar için bir bağış ve büyük bir mükâfat vardır." (Hud, 9-11)

Efendimizin lisanı üzere:
"Allah'ın arşının gölgesi dışında başka hiçbir gölgenin olamadığı kıyamet gününde Onun arşının gölgesiyle gölgeleneceklerden yedi gurup vardır. 'Sağ elinin verdiği sadakayı, sol eli duymayacak kadar gizli sadaka veren kişi.' bunlardan birisidir."

KARPUZ KABUĞUNDAN GEMİLER YAPMAK MİNDENKİ (SİNG)

yazar: Zehra Çelik

Merhabalar efenim. Bu bir video kaydı olsaydı muhtemel sesimin güzel olmayışını da bir kenara bırakarak sizleri bir şarkı söyleyerek karşılamak isterdim. Ama biz şimdi "Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak" köşesindeyiz. Vesselam hoş geldiniz. Sizin için söylemek istediğim ve filmde çocukların koro hâlinde söylediği şarkıyı da aşağıya bırakmış olayım.

Şarkı söylemek ile aranız nasıl peki? Efendim ben küçükken çok kısa bir zaman dilimi olsa da şarkıcı olmak istemiştim. Belki de bunun sonucu olarak her an her yerde şarkı mırıldandığım için arkadaşlarım bana "bozuk radyo" gibi olduğumu söylerler. Belki sen de şimdi şarkıcı olma hayali için koşturanlardansındır kim bilir? Filmimizin küçük başrolü Zsofi de tıpkı bizim gibi şarkı söylemeyi sevenlerden.

Mindenki (Sing) filmi bize Virag İlköğretim Okulunun korosundan sesleniyor. Film Zsofi'nin okul koridorlarında gezme görüntüleriyle başlar. Zsofi okula kayda geldiğinde bir ses duyar. Sesin peşi sıra gidince okul korosunu görür. Bu koroya isteyen herkes dâhil olabilmektedir. Bu, daha önceki yıllarda ödül almış ünlü bir korodur. Koroyu yönlendiren ise Bayan Erica'dır. Zsofi koroda yer aldığı ilk günün sonunda Bayan Erica onu yanına çağırır. Ona kendisinin yeteri kadar iyi olmadığını söyler. Ondan koroda söylüyormuş gibi yapıp sadece ağzını oynatmasını ister. Bu duruma Zsofi çok üzülür. Şarkı söylemeyi seven bir çocuk için bu tam bir hayal kırıklığıdır. Bayan Erica kimseyle bu durumu paylaşmamasını tembihlediği için de çok üzülür.

Okula yeni gelmiş olsa da hızla kaynaştığı arkadaşası Lisa onun üzgün oluşunu fark eder ama Zsofi sessizliğini korur. Lisa aileden gelen bir ses yeteneğine sahip bir çocuktur. Babası bir radyo istasyonunda ses mühendisi olarak çalışmaktadır. Bu ikili Lisa'nın babasının kayıtlarını dinleyerek eğlenmekten keyif almaktadır.

provadayken neden şarkıya katılmadığını sorar. Zsofi de artık içinde sakladığı bu sırda daha fazla katlanamaz ve Lisa'ya söyler.

Lisa yarışma için prova yaptıklarında Zsofi'nin sadece ağzını oynattığını fark eder. Zsofi gibi şarkı söylemeyi seven birinin neden böyle yaptığına anlam veremez. Sonrasında Zsofi'ye

Ertesi gün Lisa şarkı söylemeyen sadece Zsofi olmadığını başka çocukların da olduğunu görür. Çocuklar onlar adına verilen karardan dolayı rahatsızlık duysalar da kendilerini bu yetişkin otoritesine karşı itaat etmek zorunda hissederler. Lisa adil olmayan bu düzene sessiz

kalamaz ve Bayan Erica'ya bunun hiç adil olmadığını söyler. Bayan Erica'nın cevabı ise "Hayat hiçbir zaman adil değildir." olur. Ona göre adil olmak yeteneğe sahip olmayanların da koroda sessiz bir şekilde yer almalarıdır. Çünkü ona göre şarkı söyleyebilen de söyleyemeyen de koronun bir parçası olmuştur. Eğer herkesin şarkı söylemesine izin verilirse hiçbir zaman en iyisi olamayacaklarını vurgular. Oysaki bir koroyu anlamlı kılan şeyin herkesin kendinden bir parça koymasındır. Bayan Erica'nın kaçırdığı şeylerden biri de parçaların bir araya gelmesiyle bütünü daha anlamlı hâle gelmesidir.

Tüm çocuklar bu adaletsizlik karşısında huzursuz olur. Lisa ve Zsofi'nin de içini kemiren bu adaletsizlik onları bir çözüme kavuşturur. Tüm çocuklara buldukları fikirden bahsederek onlarla tek tek konuşurlar.

Yarışma günü gelip çatar ve Bayan Erica içinde sağladığı adalet duygusundan olabildiğince memnundur. Oysa onu sahnede hiç beklemediği bir şey karşılar. Açıkçası burada filmin sonuna dair herkesin az çok bir tahmini oluşmuştur. Acaba çocuklar bu adaletsizliğe karşı nasıl bir tavır sergilemişlerdir? Efenim, filmin sonunu söyleyip sürpriz bozmak istemem. İzlediğinizde sizin de derin bir oh çekeceğinizi garanti edebilirim.

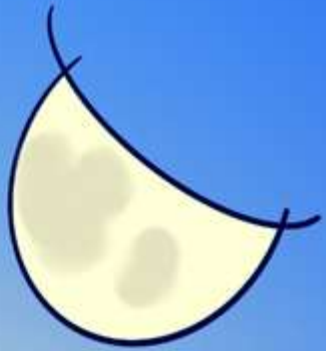
"Dünyadaki yaşam büyük bir macera,
Bazen iyi bazen kötü anıların olur,
Hadi şarkı söyleyip gülelim,
Tüm dertlerimizi unutalım..."

Şeklindeki sözleriyle koro şarkısı bize hayatın geçiciliğinden bahsetse de bugünü anlamlı kılan şeylerden birinin adil olmak gerektiğini de unutmamalıyız. William Watson'un da dediği gibi "Bırakın adalet yerini bulsun, isterse kıyamet kopsun."

ÖNDER DERGİLERİ DERGİLİK UYGULMASINDAN İNDİREBİLİRSİNİZ

* bu kaçınıcı rekata?

EN SEVGİLİ'DEN EMANETLER

Senin ama değil, değil ama senin. Herhangi bir şey. Korumak mı, eşya ya da duygu mu? Peki emanet bizlerin mi yoksa teslim edenin mi?

Emanet, bir şeyi dikkat ve özenle sahibini bulana kadar korumaktır. Bir kitabı emanet edebiliriz mesela, ceketimizi, duygularımızı... Uzun uzun listeler çıkarabiliriz emanet üzerine. Ninemizden annemize bir gerdanlık miras kalmıştır, onu kendi elleriyle takmıştır boynuna. Ya da dedemizden babamıza köstekli bir saat kalmıştır hatıra. Ömrü boyunca ona gözü gibi bakar, korur kollar, sonra o da çocuklarına ve torunlarına emanet eder. Bu; küçük bir eşya, bir takı üzerinden kültürün kuşaklar boyunca aktarılmasıdır.

Ailelerin, Ülkelerin Mirası

Yalnızca ailelerin ya da insanların mı emanetleri olur? Ülkelerin, milletlerin, toplulukların da emanetleri olur. Örneğin UNESCO Dünya Mirası Listesi böyle bir şey. Dünyadaki tarihi ve kültürel varlıklar, bir kurul tarafından belirleniyor ve koruma altına alınıyor. Türkiye'den de bu listede tam 19 eser yer alıyor. Bunlar arasında Edirne'deki Selimiye Camii, Adıyaman'daki Nemrut Dağı, Şanlıurfa'daki Göbeklitepe de var. Emanetler yalnızca bunlar değil tabii. Bunların yanı sıra biz Müslümanların ortak emanetleri olduğunu da biliyor muydun?

Ümmetin Mirası

Alemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz (sav), her konuda insanlığa örnek olmuş; bütün varlıklara özellikle de çocuklara özel bir sevgi ve şefkat göstermiş. Onun sevgi bahçesinde, kendisine inanan ve inanmayan bütün çocuklara yer varmış. Çocuklara sevgi ile hitap eder, gönüllerini hoşnut etmek için hediyeler verir, onlarla oynar ve şakalaşmış. Bazen de torunları Hasan ve Hüseyin ile diğer çocukları bineğine bindirip gezdirmiş. Ne hoş değil mi, dedelerimiz gibi.. Sevgili Peygamberimiz (sav) çocuklara kızmaz, yaramazlıklarını görmezden gelir ve onlara müsamahakâr davranırmış. Peki şefkat dolu Peygamberimizden (sav) bize neler mi kaldı?

Osmanlı'dan Günümüze

Şöyle bakalım.. Osmanlı'da bulunan halifelerimiz emanetçi olmuşlar Efendimizin eşyaları için. Halife mi, o da ne demek dediğinizi duyar gibiyim. Sevgili Peygamberimizden (sav) sonra, onun vekili olarak Müslümanların imamlığını, koruyuculuğunu yapmakla görevli olan kimse halifedir. 1517 yılında zamanın padişahı Yavuz Sultan Selim Han; Suriye, Mısır ve Hicaz bölgesini fethetmiş. Son Abbasi Halifesi III. Mutevekkil ise Kahire'de Memlûklü devletinde yaşıyormuş. Yavuz Sultan Selim'in Mısır'ı fethinden sonra Halifelik bizlere, yani Türklere geçmiştir.

Kahire'den İstanbul'a Yolculuk

Son halifenin yanında bulunan kutsal emanetler, yani sevgili Peygamberimizden (sav) kalan eşyalar, Yavuz Sultan Selim'e verilmiş. Sultan Selim Han, emanetleri toparlamış ve doğru İstanbul'a getirmiş. Bu eşyaların kendisinin has odasında kalmasını emretmiş ve 40 tane hafız istemiş. Kur'an-ı Kerim'i baştan sona ezbere bilen hafızlarımızın biri de kendisi olmak üzere Kuran'ı hatmediyorlarmış. Daha sonra Sultan Selim Han, emanetlerimizin başında daima 24 saat Kur'an-ı Kerim okunmasını emretmiş. Yani 1517'den günümüze kadar kutsal emanetlerimizin başında 24 saat Kur'an-ı Kerim okunuyor.

Emanetlerden Bazıları

Yaklaşık 500'e yakın kutsal emanetimiz bulunuyor. Bunlardan birkaçını şuracığa bırakalım;

Hırka-i Şerif: Efendimiz'in Veysel Karanî'ye hediye edilmesini, Hz. Ömer ve Hz. Ali'ye vasiyet ettiği hırkasıdır. Fatih'teki Hırka-i Şerif Camisi'nde muhafaza edilmektedir.

Sakal-ı Şerif: Peygamberimizin sakalı demek. Sakal-ı Şerif, İstanbul Topkapı Sarayı Müzesinde ve dünyanın çeşitli yerlerindeki camilerde muhafaza ediliyor.

Mühr-i Saadet: Peygamberimizin mührüdür yani bir nevi imzası. Sevgili peygamberimizin (sav) mührü ilk halifeler tarafından kullanılmış. Hz. Osman tarafından orijinaline uygun olarak yeniden yapılmış.

Kadem-i Şerif: Peygamberimizin ayak izine deniliyor. En önemlisi Kudüs'te Kubbetü's-Sahra'daki kaya üzerinde olanmış; bu izin Miraç'tan kaldığı söyleniyor. Topkapı Sarayında altı adet Kadem-i Şerif hâlâ korunuyor.

Hazinelerimizde Neler Var?

Hâlâ muhafaza ettiğimiz kutsal emanetlerimiz arasında şunlar bulunuyor: Peygamberimizin hırkası, Peygamberimizin sakalı, Peygamberimizin Uhud'da kırılan dişi, Peygamberimizin sancağı, Peygamberimizin mührü, Peygamberimizin mektubu, Peygamberimizin kılıcı, Peygamberimizin ayak izi, Peygamberimizin yayı, Peygamberimizin terlikleri, Peygamberimizin taşı, Peygamberimizin kabir toprağı, Kâbe anahtarı ve kesesi, Hacerül Esved çerçevesi, Mîzab-ı Zer (Altınoluk), Kâbe'nin eski kapısı, Gasl-i Nebevî suyu şişesi, Hz. İbrahim'in tenceresi, Hz. Yusuf'un sarığı, Hz. Davud'un kılıcı, Hz. Yahya'nın kol kemiği, Hz. Musa'nın asası, Hz. Fatıma'nın hırkası.

En Büyük Emanet

Sevgili Peygamberimiz'in (sav) sünnetleri, bizlere emanettir. Nitekim Resulullah şöyle buyurmuştur: "Size iki emanet bırakıyorum, onlara sımsıkı sarıldığınız sürece yolunuzu şaşırmayacaksınız. Bunlar, Allah'ın kitabı ve Peygamberinin sünnetidir." Müslümanların doğru bir hayat yaşayabilmesi ve Resulullah'ı tam manası ile örnek almaları açısından kritik bir öneme sahip öyle değil mi? Emanetlerimize sahip çıkalım... Sevgi ile...

KASTAMONU'NUN TADINA BAKMAK

yazar: Tarık Işık

çizer: Burak Genç

Nasrullah kadı camii

Hıdırlık Tepesi'nde yeni maceralara atılmak üzere sözleşen Metin ve Selin bu sefer Kastamonu'ya doğru yola koyulmuşlar. Bir sabah vakti şehre ulaşan iki kardeş Karaçomak Deresi boyunca uzanan şehri Nasrullah Kadı Camii'nden başlayarak gezmeye karar vermişler. Caminin önündeki meydana gelen Metin ve Selin şadırvandan akan suların sesini dinleyerek içeri girmişler.

Metin, caminin içinde dolaşmaya başlarken Selin bilgilendirme panosunda yazanları okuyormuş. Panoya göre cami, Kastamonu'nun merkezinde 1506 yılında Kadı Nasrullah tarafından inşa edilmiş. Metin bu esnada vaaz kürsüsünü inceliyormuş. Selin heyecanla kardeşinin yanına gelerek,

- Bu kürsünün önemini biliyor musun, diye sormuş.

Metin ise,

- Nasıl bilebilirim Selin? Söylersen öğreneceğim, demiş.

Selin:

- Millî Mücadele devam ederken Mehmet Akif, Kastamonu'ya gelmiş ve bu kürsüden verdiği vaazlarla halkı savaşa destek vermeye çağırmış, diye açıklamış.

Camiden çıkan iki kardeş Arkeoloji Müzesine gitmişler. Müzenin tarihî binasını çok beğenen Selin, internetten bakarak burayı tasarlayan kişinin Mimar Kemaleddin Bey olduğunu öğrenmiş.

Arkeoloji müzesi

Metin:

- Ben bu ismi bir yerlerden hatırlıyorum sanki, diyerek heyecanla cebinden yirmi lira çıkar-mış.

Paranın arka yüzünde Mimar Kemaleddin'in fotoğrafı varmış. Metin ve Selin müzede sergi-lenen Pompeiopolis Antik Kenti'nden eserleri ve Cumhuriyet Dönemi'nden bazı eşyaları ince-lemişler.

İki kardeş müzeyi gezdikten sonra şehre hâ-kim bir tepede bulunan kaleye çıkmaya başla-mışlar. Kastamonu Kalesi 12. yüzyılda bir Bizans hanedanı olan Komnenoslar tarafından yaptır-ılmış. Kalenin kapısından içeri girip en tepeye ulaştıklarında manzaranın güzelliğiyle büyü-lenmişler. Bütün şehir ayaklarının altındaymış. Metin, rüzgârın hızla estiği surların üzerinde ko-şarken Selin biraz daha dikkatli davranıyormuş.

MİMAR KEMALİDİN

KASTAMONU KALESİ

Kaleden aşağıya inen Metin ve Selin, tarihî Kastamonu evlerinin arasından geçerek şehrin en önemli noktalarından biri olan Şeyh Şaban-ı Veli külliyesine gelmişler. 16. yüzyılda yaşayan ve Kastamonu'nun önemli manevi önderlerin-den olan Şeyh Şaban-ı Veli'nin türbesini ziya-ret etmişler. Daha sonra Şabaniyye tarikatına ait eserlerin sergilendiği müzeyi gezmişler ve külliyenin bahçesinde, ağaçlar altında oturarak iki çay içmişler. Buradan ayrılırken halkın şifalı olduğuna inandığı "Asa Suyu"ndan da nasiplen-mişler.

İki kardeş gün batımı yaklaşırken çarşı için-deki dükkânları dolaşmışlar ve eve götürmek için Kastamonu'nun meşhur çekme helvasın-dan almışlar.

Cumhuriyet Meydanı'na vardıklarında etraftaki 19. yüzyıl binalarını hayranlıkla izlemişler. Daha sonra buranın Türkiye'nin en güzel meydanlarından biri olduğuna kanaat getirmişler. Gün batarken güneşi seyretmek için 1885 yılında Vali Abdurrahman Paşa tarafından yaptırılan taş saat kulesine çıkmışlar. Buradan şehrin merkezi çok güzel görünüyormuş. Metin ve Selin hatıra fotoğraflarını çektikten sonra artık acıktıklarını fark etmişler. Havanın kararmasıyla birlikte Cumhuriyet Meydanı'na bakan bir lokantaya gitmişler. Burada önce birer Ecevit çorbası içmişler. Daha sonra banduma, Kastamonu usulü tirit, pastırma ve etli ekmek gibi lezzetleri afiyetle tatmışlar. Yemekler eşliğinde "eğşi" de içmişler. Selin ve Metin; tarihî evleri, camileri, müzeleri ve elbette ki yemekleriyle Kastamonu'yu çok sevmişler ve yeni rotalar planlamaya başlamışlar.

CUMHURİYET
MEYDANI

Karpuz İkram Eden Vakıf

Okuldan döndüğümde annemin yaptığı cevizli, tarçınlı kekin kokusu evi kaplamıştı. Anneannem ve dedem bize misafirlğe gelmişti. Dedemin anlattığı masallar ve tarihî hikâyeleri dinlemek için akşamı sabırsızlıkla bekliyordum.

Pendik Merkez İmam
Hatip Ortaokulu
6. sınıf öğrencisi

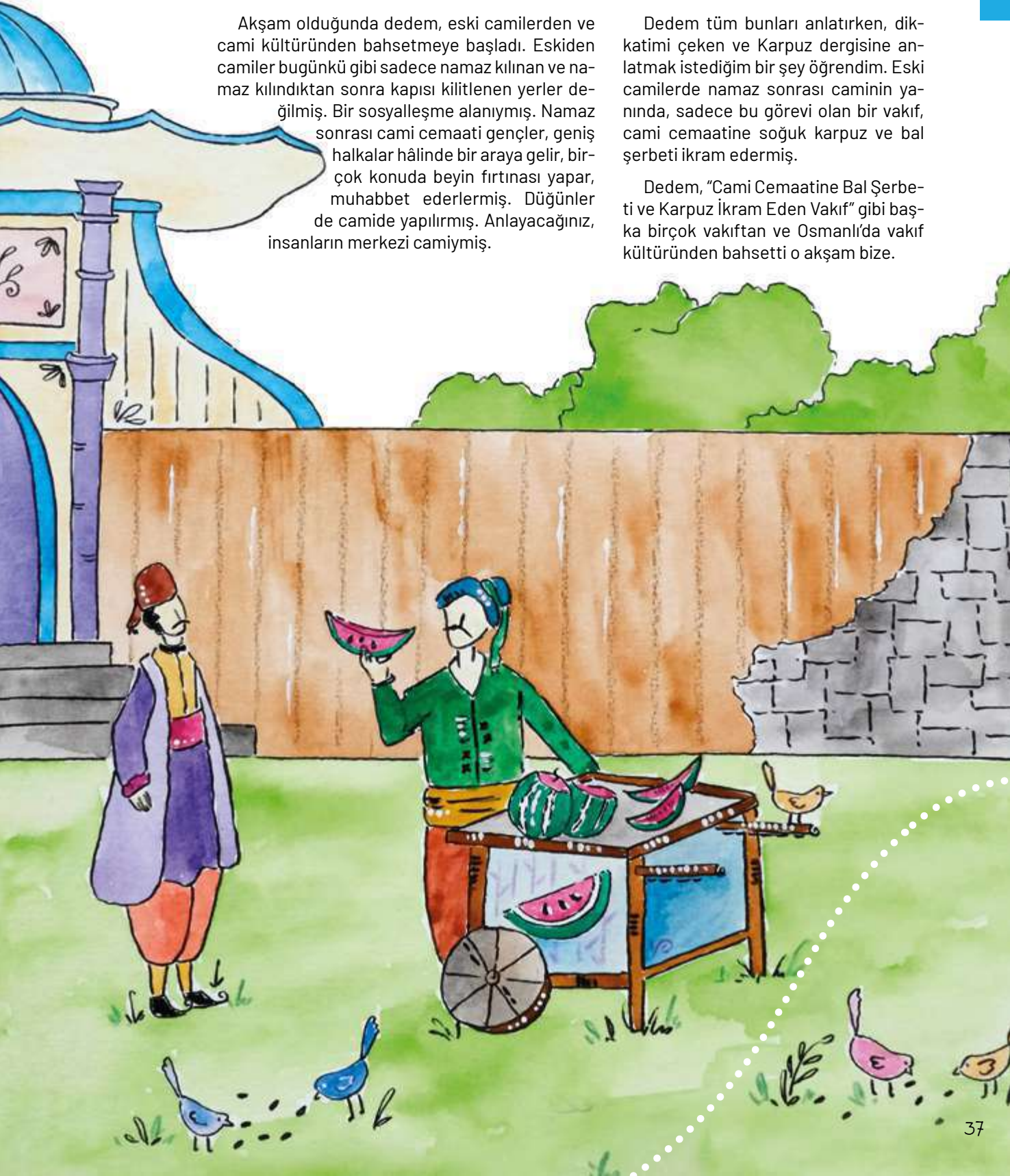
yazar: Reyannur Yıldırım

çizer: Hazal Sezgin

Akşam olduğunda dedem, eski camilerden ve cami kültüründen bahsetmeye başladı. Eskiden camiler bugünkü gibi sadece namaz kılınan ve namaz kılındıktan sonra kapısı kilitlenen yerler değildi. Bir sosyalleşme alanıydı. Namaz sonrası cami cemaati gençler, geniş halkalar hâlinde bir araya gelir, birçok konuda beyin fırtınası yapar, muhabbet ederlermiş. Düğünler de camide yapılırmış. Anlayacağınız, insanların merkezi camiydi.

Dedem tüm bunları anlatırken, dikkatimi çeken ve Karpuz dergisine anlatmak istediğim bir şey öğrendim. Eski camilerde namaz sonrası caminin yanında, sadece bu görevi olan bir vakıf, cami cemaatine soğuk karpuz ve bal şerbeti ikram edermiş.

Dedem, "Cami Cemaatine Bal Şerbeti ve Karpuz İkram Eden Vakıf" gibi başka birçok vakıftan ve Osmanlı'da vakıf kültüründen bahsetti o akşam bize.

İTHAL KARPUZ

AMERİKA'DAN DİKKATLİ KÂŞİF

NOAH CORDLE

yazar: Hatice Kübra Baylan

NEW JERSEY
VIRGINIA

Sahilde yürürken bir şeyler keşfedebileceğinizi düşündünüz mü hiç? Cevabınız "Hayır!" ise anlatacağım hikâyeye kulak vermenizi isterim. Çünkü bir gün siz de benzer bir olay yaşarsanız çok dikkatli davranmanız gerekebilir.

Beşinci sınıf öğrencisi, on yaşındaki Noah Cordle Amerika'da yaşıyor. Sevdiği aktivitelerden biri ailesiyle beraber vakit geçirmek...

2013 yılında Noah ve ailesi New Jersey sahiline gidiyor. Buraya kadar her şey normal. Hatta sörf yapmak için denizde vakit geçirmesine kadar her şey normal. Fakat işler biraz zaman geçince değişiyor. Noah, tarihe yapacağı katkıdan habersiz kumsalda gezinmeye başlıyor. Denizin kumlarla buluştuğu noktada uzunca bir yürüyüş yapıyor. Zaman zaman yerden taşlar topluyor. Bir süre sonra siyah renkli, farklı bir taş görüyor. Meraklı ve dikkatli bir yapıya sahip olduğu için onun diğer taşlardan farklı olduğunu anlıyor. Ailesinin yanına gidiyor ve sahilde topladıklarını gösteriyor.

10 YAŞINDAKİ NOAH KEŞFETTİĞİ OK UCUNU (CLOVIS NOKTASI) MÜZEYE HEDİYE EDİYOR.

Noah ve ailesinden öğreneceğimiz önemli davranışlar var. Bunlardan biri, Noah gibi gittiğimiz yerlerde öylesine değil, dikkatli bakışlara sahip olmamız gerektiği. Farklı olduğunu düşündüğümüz şeyler hakkında sorular sorup, araştırma yapmalıyız. Bir diğer önemli davranış ise ailenin Noah'ın bulduğu taşı görmezden gelmeyip araştırarak üzerine düşmesidir. Elimizdeki şeyin değerli olup olmadığını, bilgimiz sayesinde anlarız. Bu sebeple okumak, araştırmak, gezmek, gördüklerimizi not almak önemlidir.

Nerede kalmıştık? Heh, evet! Noah, sahilde bulunduğu siyah taşı ailesine gösteriyordu. Bunun bir jasper taşı olduğunu henüz bilmiyordu. Hatta jasper taşlarının aslında kırmızı, yeşil, kahverengi ve sarı renklerde olmasına rağmen bulunduğu taşın yıllarca suyun içinde kaldığı için siyahlaştığını da...

Ailesi başlarda ne olduğunu anlamıyor aslında. Noah espri olarak taş için "Bir köpek balığı dişi olabilir." diyor ve taş eve getiriliyor. Bir süre sonra annesi yaptığı araştırmalarla Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'ne ulaşıp uzmanlara bu siyah cismin fotoğrafını gönderiyor. Onlar da Cordle ailesini müzeye davet ediyor. Elbette taşla beraber.

MIZRAK UCU (CLOVIS NOKTASI)

Uzmanlar taş üzerinde yaptıkları incelemelerle bu siyah nesnenin mızrak ucu olduğunu anlıyorlar ve aileye bilgi veriyorlar.

Noah bulunduğu nesnenin, 2012 yılında oluşan ve çevreye zarar veren Sandy Kasırgası ile kumsala ulaştığını öğreniyor. Yaklaşık 13.500-14.000 yıl önce yakınlarda yaşayan Amerikalı yerliler avlanırken kullandıkları mızrağı. Uzun çubukların ucuna sivriltiltikleri taşları mızrak ucu olarak takarlarmış. Bu sayede denizde balık veya karada hayvan avlayabilir ve zorlu şartlarda karınlarını doyurabilirlermiş. Noah'ın bulunduğu mızrak ucuna İngilizcede "clovis" deniyor. Üstelik bu mızrak uçlarından pek çoğu daha önce keşfedilmiş ve müzede hâlâ sergileniyor.

DENNIS STANFORD, ULUSAL DOĞA TARİHİ MÜZESİ'NDE 10 YAŞINDAKİ NOAH CORDLE VE AİLESİYLE CLOVIS NOKTASI HAKKINDA KONUŞUYOR.

On yaşındaki Noah sahil yürüyüşünde dikkatli bakışları ve ailesinin bilgi desteği sayesinde tarihe böyle bir katkı sundu. Şimdi o siyah mızrak ucu, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nde sergileniyor.

Peki, sizler tatillerinizde, yürüyüşlerinizde ya da okulunuza gidip gelirken ne kadar dikkatlisiniz?

"İthal Karpuz" köşemizde Dünya'dan haberler aktarıyoruz. Çünkü umutlu her hikâye sizlere ve bizlere aslında hepimize yol gösterici olabilir. Daha iyisini yapabilmemiz için bu haberlere ihtiyacımız var. Elbette yeni keşifler yapmak için de daha fazla dikkate ihtiyacımız var. Öyleyse yakın zamanda bir yürüyüşe çıkmaya ne dersiniz? Belki siz de tarihe katkı sunacak şeyler keşfedebilirsiniz.

Çocukluğum

Buralarda çocuklar erken uyur
 Evde yemek pişmediyse komşuda yenir
 Bilinmez yabancı nedir, kime denir
 Ömür kimine daha uzundur
 Kimine sessiz gemi erken gelir
 Güneş doğarken uyunmaz buralarda
 Güneşle beraber yeniden doğulur
 Her seher gökyüzüne yeniden doyulur
 Ramazanlar heyecanlıdır coşkuludur
 Tekne tutulan en sevimli oruçtur
 İftarlarda beraber kırılır dizler
 Ve semaya beraber açılır
 Bazen minicik bazen kırışmış eller
 Yüreklerin taze sıcaklığıyla ısınmak
 Ve sabrın güzel sonunu yaşamak
 İşte buraların hikâyesi böyledir

şair: Meryem Cahide Akdeniz

çizer: Sena Gül

MERHABA,

yine ben!

Kitap-sevmezlerin biricik dostu, "rafine" zevk sahiplerinin eşsiz kılavuzu... O da ne? Sırtımda bir pelerin mi dalgalanıyor yoksa? Hehehe! Fazla havaya girmiş olabilirim, haklısın.

Kitap-sevmezsek, var bir sebebi. Bak şimdi, "insansever" diye bir kelime var. "Hümanist" de diyorlar adına. İnsan her insanı sevebilir mi sahi? "Hayvansever"i de var bunun. Sonra "kitapsever". Hep bir şeyleri sevme yarışı. Sevmiyoruz arkadaş, sevmiyoruuuu! Her şeyi de sevmek zorunda değiliz ki! Tamam, canlıların hepsine sonsuz hürmetimiz var. Allah yaratmış, nasıl hürmet etmeyelim! Ama şu deminden beri ısıracak yer arayarak kafamda dönüp duran sinek de canlı, şu ponçık, sevimli kedi de. Neyse, kitap diyorduk...

Size birer dilim keseyim diyorum. Yani, azıcık tadına bakın demek istedim. Yani... Amaan, neyse!

Bu sefer sizin için seçtiklerim; iyilik, adalet, eşitlik, sabır, barış gibi temaları olan kitaplar. Eee, Ramazan ayı da gelmişken... Bence böyle kitapları hatırlamak iyi gelir hepimize.

yazar: Kevser Yılmaz

ORUÇ KAHRAMANLARI

Ahmet, Meryem ve Kocaman Kuş'la maceralar var bu kitapta. Tatlı tatlı anlatmış yazar Ayşe Sevim. Anlatırken de Ramazan ayını ve orucun nasıl bir ibadet olduğunu göstermiş aslında. Normalde böyle hikâye gibi anlatıp bir şeyler öğretmeye çalıştıklarında, yemem bu numaraları. Başta bu arkadaşla da kanım ısınmadı. Ama bence fena anlatmamış. Eğlenceli bile sayılabilir.

SIHİRLİ İPLİK

Bu, bir resimli kitap... Siz hâlâ resimli kitapları bebekler için mi sanıyorsunuz? Hıh, Siz bilirsiniz! Sihirli İplik, "iyilik" ve "yardımlaşma" temalı bir kitap. Ama masallara benziyor. Bunda da masallardaki gibi kötü bir adam var. Aynı dinimizdeki "infak" kavramını hatırlatıyor kitabın sonunda olanlar... Ne olduğunu söylemeyeceğim. Ben gıcık biriyim çünkü.

BAVULUM- DAKİ KIRIK FİNCAN

Aha! Yine bir bebek kitabı daha. Sen bu kitabı okuma. Seçkin zevkleri olan benim gibi gıcıklar için yine de biraz bahsedeceğim ondan. Ya da bahsetmeyeceğim... Bana ne, merak edin biraz! Armut piş, ağzıma düş! Oh, ne âlâ memleket! Neden kızdım durduk yere, bilmiyorum. Bavulu kırdıkları için olabilir. Biraz saygı ama! Biraz saygı!

İBRAHİM İLE KARTOPU

İbrahim'i çok sevdim ben. Kartopu'yu da öyle. Memleketinde savaş çıkıyor İbrahim'in. Biraz acıklı bir hikâye... Ama ben yine de okudum işte. Çok duygulandım okurken. Gerçek bir hikâyeymiş aslında bu kitap. Gazetelere bile çıkmış. Yazan da resimleyen de iyi bir iş çıkarmış bence.

MİNE'NİN BUZDOLABI

Artık sadece yazısı bol kitapları değil, resimli kitapları da sevdiğimi öğrendiniz. Yani alışsınız iyi olur. Mine'nin Buzdolabı, birbirine komşu iki evin çocuklarının hikâyesi. Birinin buzdolabı bomboş, diğerinin ise dolu. Ama sonra çok güzel şeyler oluyor, yani bence tabii. Yine de bu son üzerinde tartışmak istediğim şeyler var. Kitabı okursanız bana fikrinizi yazar mısınız? Bakalım, siz de benimle aynı şeyleri düşünecek misiniz? Yok yani, yazarım buraya tabii. Ama sürprizi kaçırmayın.

İFTAR TABAĞI

Rengârenk bir sokak, rengârenk bir apartman... Apartmanda katlar arasında dolaşan ikramlık tabaklar, tencereler. Acayip tatlı bir kitap bu. Yazan ve resimleyen Türk olmadığından sanırım, tam olarak bizdeki gibi değil. Yani bizde hâlâ Ramazan ayında sokaklar o kadar süslenmiyor. Tamam, tatlı bir telaş ve türlü Ramazan hazırlığı oluyor ama... Ne bileyim!

ARKA SIRA- DAKİ ÇOCUK

Yine bir mültecilik hikâyesi bu ama bu sefer İngiltere'de geçiyor hikâye. Dostluk, arkadaşlık, dayanışma ve bolca macera var içinde. Hem ne macera! Acayip kalın bir kitap. Havalı görünmek istediğinde yanına alabilirsin. Savunma silahı olarak da iş görür. Denedim, sersemleştirici etkisi var. Ehehe, şaka yapıyorum şaka.

BENİM RAMAZANLARIM

“Nerede o eski Ramazanlar?” Büyüklerimiz bu sözü söylediklerinde her ne kadar abartıyorlarmış gibi gelse de aslında biraz düşündüğümüzde biz çocukların bile yaşadığımız ilk Ramazanları özlediğimizi fark ederiz. Tuttuğumuz ilk orucu, kıldığımız teravihleri, dört gözle beklediğimiz iftarları, bitmesini hiç istediğimiz sahurları...

O eski Ramazanların birinde teravih namazını hatimle kılmak için Bahariye’ye doğru yola çıkmıştık. Babam namazdan sonra dondurma yemeye götürecekti bizi. Bahariye’ye vardığımda orada benim yaşımdaki birkaç çocukla karşılaştım. Aralarından bazılarını önceden tanıyordum zaten. Mescide girip yatsı namazını kıldıktan sonra teravihin kaç rekât olduğunu öğrendim.

Yirmi rekât gözümde büyümüş, “Nasıl kılacağım?” diye düşünmeye başlamıştım. Oysa diğer çocukların aklında sekizinci rekâttan sonra dışarı çıkmak varmış. Birkaç amcanın mescitten çıktığını görünce hep beraber fırsat bu fırsat diyerek peşlerine takılmıştık. Sonra avluda teravih bitene kadar oyunlar oynamıştık. Arkasından öğrendik, namaza gelen herkese dondurma ikramı varmış meğer. Dondurma tepsilerini taşıyan amcaya da yardım ettikten sonra masalara oturup afiyetle dondurmalarımızı yedik.

Yine bu eski Ramazanlarda ilk orucumu tuttuğum günün akşamında bana bir hediye almıştı annem. Çok istediğim oyuncak askeri

Sabri Ülker
İmam Hatip Ortaokulu
8. sınıf öğrencisi

yazar: Muzaffer Tarık Özyurt

çizer: Cemre Yılmaz

bana verdiğinde fazlasıyla sevindim. Elimden düşürmüyor, nereye gidersem yanımda götürüyordum. Hiç yanımdan ayırmadığım oyuncağımı maalesef iki gün içerisinde kaybettim.

Ortaokul serüvenimde gittiğim üç okuldan ilki olan İstanbul Recep Tayyip Erdoğan İmam Hatip Ortaokulunda geçirdiğim Ramazan da hayatımın en güzel Ramazanlarından biriydi. Arkadaşlarımla gün boyu bahçede futbol oynamıştım. Hepimiz çok susamıştık. Arkadaşlarıma ağızımızı su ile çalkalar ama suyu yutmazsak orucumuzun bozulmayacağını söylemiştim. Arkadaşlarım bunu duyunca çeşmelerden ayrılmaz oldular. Yine aynı Ramazan'da arkadaşlarımdan biri unutarak su içmişti. Ardından orucunun bozulduğunu düşünerek epeyce yemek yemişti. Unutarak yiyip içmenin orucumuzu bozmadığını orada öğrenmiştik.

Eski Ramazanlar kadar eski bayramların da değerini bilmek lazım. Şu an aramızda olmayan birçok insanla geçirdiğimiz, o yılın en güzel üç günü. Büyüklerimizin ellerinden öpüp şeker topladığımız, akşam eve diş ağrıları ile döndüğümüz, oyun oynarken bayramlıklarımızı kirdettiğimiz günler ve bu güzel günlerin başında kıldığımız bayram namazı...

Bütün bunlar bana şunu öğretti ki aslında kıymeti bilinen ve güzelce yaşanan her Ramazan hayatımızda derin izler bırakıyor. Yani önümüzdeki Ramazanları değerlendirmek ve onları iyi birer anı olarak hatırlamak bize şu sözü söyleme fırsatı tanıyor. "Aynı eski Ramazanlardaki gibi..."

ORUÇ

Birkaç gündür evimizde sakin bir hareketlilik var. Evimiz sanki daha farklı kokuyor. Annem listeler yapıp buzdolabının üzerine asıyor. Ne yazdığını sorduğumda sahur ve iftar için liste yaptığını söyledi. Ağabeyim her zamankinden daha sakin. Eve geldiği gibi üstünü değiştirip dışarı çıkmıyor artık. Babam da iki-üç gündür eve erken geliyor. Üstelik sadece bizim evimiz değil, sokağımızda, komşularımızda, hatta mahallemizde de bazı değişiklikler var. Herkes daha huzurlu ve mutlu. Meliha teyzenin çiçeklerini hiç bu kadar canlı görmemiştim mesela. Etrafta yaramazlıklarıyla tanınan sokakta beslediğimiz kedimiz Pamuk bile o kadar uslu ki! Kuşlar bile en güzel şarkıları söylemek için birbirleri ile yarışıyorlar.

Bugün annem kahvaltı yapmadı. Ona neden yemediğini sorduğumda bana,

- Ben oruç tutuyorum yavrum, dedi.

Oruç ne demek bilmiyorum ama insana huzur veren bir şey olduğu kesin. Çünkü annem her zamankinden daha mutlu. Gerçi annemi elinde bir

şey tutarken de göremiyorum. Belki oruç o kadar temizdir ki üstünde hiç kir olmadığı için biz onu göremiyoruzdur.

Öğle yemeğimi de tek başıma yedim. İçeriden annemin Kur'an okuyuşunu duyuyordum. Annem hep çok güzel Kur'an okur ama nedense bugün daha güzel okuyordu. Onu dinlemeyi çok seviyorum. Özellikle bugün, annem Kur'an okurken sanki içimde, kalbimde çiçekler açıyor.

Zilin çaldığını duydum ve kapıyı açmak için koştum. Ağabeyim gelmişti. Çantasını odasına bıraktı ve üstünü değiştirdi. "Yine dışarı çıkacak." diye düşünmüştüm ama birkaç gündür olduğu gibi kitabını alıp okumaya koyuldu. Ardından kapı yeniden çaldı. Ağabeyim gidip kapıyı açtı. Arkadaşları onu dışarı çağırmaya gelmişti. Ağabeyimin,

- Oruç tutuyorum bugün, fazla yorulmamam lazım, dediğini duydum.

Anlaşılan Ahmet ağabeyimde de şu oruç denen şeyden vardı. Ağabeyimin yanına gittim.

- Ağabey, orucun nerede, diye sordum.

- Ağabeyim,

- Hangi oruç, dedi.

- Oruç tutuyorsunuz ya, nasıl, nerede tutuyorsunuz onu, der demez ağabeyim kahkahalarla gülmeye başladı.

Onu duyan annem yanımıza geldi.

- Ne oluyor oğlum? Neden gülüyorsun?

- Tarık, orucun nerede olduğunu soruyor.

Annem:

- Hangi oruç, diye sordu.

- Hani tutuyorsunuz ya orucu, dedim.

Annem de gülmeye başladı.

- Oğlum, oruç; elimizle, bir şeyayı tuttuğumuz gibi tutulan bir şey değildir. Ama orucu bütün uzuvlarımızla yani organlarımızla tutarız.

- O nasıl oluyor, diye hayrete düştüm.

Annem tam anlatacakken ağabeyim öne atılarak,

- Ben anlatırım Tarık'a anne, dedi.

- Gerçekten mi? Yaşasın, diye el çırpım.

Çünkü orucun ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Ağabeyim,

- Dışarı çıkalım mı? Sana orucu orada anlatırım, dedi.

- Evet! Hem de Pamuk'u besleriz, diye cevapladım.

Beraber sokakta oynayan çocukları izlemek için evimizin önündeki kaldırıma oturduk. Ağabeyim,

- Tarık, bu ay, aylardan hangisi, diye sordu.

- Haziran!

Ağabeyim gülümsedi.

- Evet, miladi takvime göre haziran, fakat hicri takvime göre Ramazan. Ramazan, hicri takvimdeki diğer on bir ayın sultanıdır.

- Çok mu önemli bu ay?

- Hem de nasıl! Çünkü Kur'an-ı Kerim, bu ayda indirildi.

Çok şaşırmıştım.

Demek bu yüzden annem ve babam Kur'an okurken daha içten, daha huzurlu geliyor sesleri...

- Evet. Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetleri, Kadir gecesinde indirildi.

- Kadir gecesi ne zaman?

- Ramazan ayının yirmi yedinci gecesi.

- Peki oruç ne demek ağabey?

- Ramazan ayında, yoksul olanların hâlini anlamak için sabah ezanından akşam ezanına kadar hiçbir şey yemeyiz. Böylece nefsimizi kontrol etmiş oluruz. Ayrıca annemin de dediği gibi sadece midemize değil, birçok uzvumuza da oruç tuttururuz. Mesela kulağın orucu kötü şeyler söylenen mekânlardan uzak durarak, kulağımızın güzel ve temiz sözler duymasını sağlamaktır. Elimizin orucu, kirli ve haram şeyleri ellememektir. Ağızımızın orucu, güzel konuşup kötü şeyler söylememektir.

- Ne kadar da çok oruç varmış Ramazan ayında!

- Aslında sabahtan akşama kadar yemek yememek dışındaki diğer oruçlar, her zaman yapmamız gereken şeyler. Allah-u Teâlâ bizleri zorlamamak için sadece Ramazan ayında oruç tutmamızı istemiş.

Kedimiz Pamuk, yanımıza geldi. Ona dünkü akşam yemeğinden kalan yemekleri verdik. Böylece hem biz israf etmemiş oluyoruz hem de Pamuk ve arkadaşlarının karnı doyuyor.

Akşam ezanı okunmaya yakın eve gittik. Yarın ben de oruç tutmak istiyorum. Böylece herkesin oruç tutarken yaşadığı o kocaman huzuru ben de tadabilirim.

yazar & çizer: Fatma Ersan

Yıldız Ali Hasoğlu
İmam Hatip Ortaokulu
8. sınıf öğrencisi

SALGIN GÜNLERİNDE RAMAZAN

Salgından önce Ramazan demek neşe ve curcuna demektir. Komşular ve akrabalar anemi arar, Ramazan telaşı böylece başlardı. Ben de içimdeki telaş ve heyecanla koşup odamı toparlardım.

Ama orucun etkisiyle bir anda yatağa yığılırdım ve toparlamaya devam etmek zor olurdu. Annem, elime iftar için alışveriş listesi verip markete gönderirdi.

Bir keresinde, oruç oruç markete vardığımda, şaşkınlıkla parmağımı kapattığım listedeki mısırı almayı unutmuşum. Bu yüzden her defasında tekrar tekrar markete gitmem gerekmişti.

İftar vakti yaklaşıp misafirler gelmeye başlayınca telaş da artardı. Sofra bezini ortaya sererdik. Annemin koltuğun arkasına sakladığı tozlu yer sofrasını çıkarıp sofra bezinin üstüne yuvarlamak eğlenceliydi.

Düşünüyorum da... Misafir gelecek, ayıp olmasın diye ortalığı toparlardık. Bu sayede ev her zaman tertemiz hâlde olurdu. Şimdi ise odalarımız dağınık, telaş yok... Ama heyecan ve eğlence de yok. Ama yine de sessizlik bazen iyidir. Saldından önce yolda yürürken; hiç tanımadığım kişiler bile bol bol avuçlarımı taşıyan şekerler verirlerdi. Ama şimdi dışarıdaki insanlar azaldı ve şeker değil, virüs bulaşır diye selam bile vermiyor bazen insanlar. Sadece Ramazan'da da değil; salgından önceki günlerimiz daha da neşeliydi. Hem sokaklar hem evler kalabalıktı.

Yine de kendimi sık sık çok mutlu ve bu duruma alışmış hissediyorum.

Ve eskiden yaptığım gibi, tüm gün oruç tutuktan sonra; havadaki kar taneciklerini izlerken sobanın karşısında sıcak kahvemizi yudumladığımızı hayal ediyorum.

Milli Eğitim Vakfı
Ortaokulu
6. sınıf öğrencisi

yazar: Musab Yusuf Yılmaz

çizer: Elif Bilge Hamza

ESKİ RAMAZANLAR VE BAYRAMLAR

Eski Ramazanlar gerek birlik beraberlikle-riyle gerekse kalabalık toplanmalarıyla gün-üzden ayrılmaktadır.

Yetişkinler oruçlarını tutarken, çocuklar da tekne orucu denilen yarım gün oruç tutmaya çalışırlardı.

Ramazan ayında defler, udlar, neyler çalınarak Ramazan'a uygun müzikler yapılırdı. Komşular, akrabalar bir araya gelinip iftar sofraları kurulurdu.

Hepimizin yakından tanıdığı Hacivat ile Karagöz ikilisi sahura kadar insanlar için bir eğlence aracı olurdu.

İnsanlar oruç tutanlara karşı saygı duyar ve dışarıda kafe, restoran gibi yerlere gitme konusunda daha duyarlı davranırlardı.

Bayram tatil demek değildi.

Komşuluk ve paylaşmanın ön planda olduğu bu zamanların yerini şimdi de tatil rezervasyonları almaktadır.

İlerleyen teknoloji ve değişen toplum yapıyla geleneksel toplum kültürde farklı bir boyut kazanmış durumdadır. Bu durum günümüzde gittikçe bir sorun olma yolunda ilerlemektedir.

Hep birlikte bayram temizliği yapılır, tatlılar hazırlanırdı.

Çocuklar kapı kapı gezip şeker toplardı. El öpüp harçlık alırlardı.

Akşamüzeri de kurulan eğlence yerlerinde harçlıklarıyla kâğıt helva, pamuk şeker, macun sıralarına girerdi.

Bayramlık alınacağı vakit heyecanla beklenir, bayram sabahı büyük bir sevinçle giyilirdi.

Artık bunların pek bir önemi kalmamaya başladı.

İnsanlar artık daha sık alveriş yapıyor ve bu durum daha normal bir hâle geliyor. Dolayısıyla o günü diğer günlerden farklı göremez hâle geldik.

Bu durum "bayramlık" kavramını eskide bırakmaktadır.

Ramazan hâlâ aynı Ramazan...

Bayram hâlâ aynı bayram...

Tek değişen biziz!

Halil Türkan
İmam Hatip Ortaokulu
6. sınıf öğrencisi

yazar: Öykü Türküsever

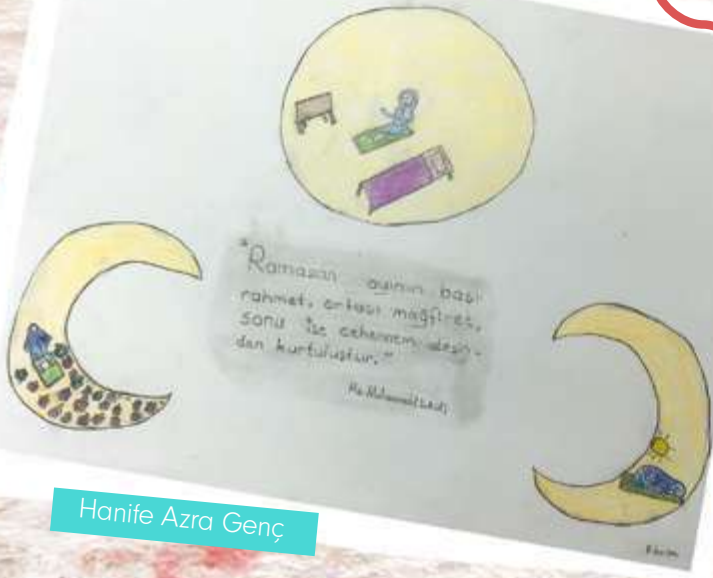
çizer: Ayşenur Şirin

sizden gelenler

Zeynep Zümra Yalınalp

Esatpaşa Anadolu
Kız İmam Hatip
Proje Ortaokulu
6. sınıf öğrencisi

Hanife Azra Genç

Yıldız Ali Hasoğlu
İmam Hatip Ortaokulu
8. sınıf öğrencisi

ÇİZİMLERİNİ TARATIP BİZE YOLLA,
YAYINLAYALIM! karpuzdergisi@gmail.com

Gençliğin Yeni Motto'su!

Bizi Instagram'dan
da takip et!

[@GENCMOTTO](https://www.instagram.com/gençmotto)

albayrak
MEDYA

